

Съзаклятието на Циклера и Соковнина.

Въ времето на възмутителния стрелковий бунтъ една рота отъ тѣзь развълнувана войска, съ двоица свои началници — Циклера и Соковнина, свързали съ заклѣтие да убиятъ Петра. За да изпълнятъ по-сполучливо намѣрението си, тѣ рѣшили да запалатъ въ Москва единъ до други два дома и да отидатъ ушъ да гасятъ. А по причина че Петъръ на всякий пожаръ тичалъ първъ, съзаклятниците мислили гасящецъ да го притиснатъ нѣкадѣ да го убиятъ.

Билъ вече назначенъ день за туряние въ дѣйствиѣе ужасната тѣзь омисль. Съзаклятниците, като вѣрни другари, са събрали да обѣдватъ заедно слѣдъ обѣда тѣ започнали да пиянствуватъ: бирата виното и вотката напълнили добръ главитѣ имъ. Между когото всичкитѣ други продължавали да пиятъ за да бъдатъ колкото е възможно по-безстрашливи въ похищението си, единъ изъ нихъ, когото, навѣрно както виното тѣй и съвѣстьта мѣчили излѣлъ на двора за да подиша чистъ въздухъ; другъ единъ, тоже смутенъ, търгналъ слѣдъ него. Като са видѣли сами на двора, единъ отъ тѣхъ казалъ:

— Какъвъ конецъ ще земе тѣзь работа, неинъ звѣстно: а че ний ще бъдемъ смъртно наказани, туй е вѣрно. Какъ либи било възможно да не земемъ участие въ тѣзь работа?

— И азъ, отговорилъ другия, съмъ на туй мнѣние; друго сръдство нѣма освѣнъ да отиде челоувѣкъ и да открие всичко на същия Царъ.

— Добръ, казалъ първия, но какъ да са очисти́мъ отъ тика!